

Већина читалаца ће се сетити да је, отприлике пре две године, једна од најважнијих тема у критичкој и политичкој јавности ван орбите владиних и невладиних организација („невладине“ су, чисто да не буде забуне, оне организације које углавном плаћа наша влада, а које углавном испуњавају налоге извесних влада у иностранству), било потпуно одсуство опозиције у земљи Србији. Опозиционе партије биле су као да их је правила власт (што је, по свој прилици, за неке од њих и било тачно, а за друге је тачно и данас) – међусобно посвађане, суштински безидејне и престашене од саме могућности да преузму команду „паробродом Србија“ у тренутку када је газ већ седамдесет одсто под водом, и, што је најважније, спремне да у одсудном тренутку „ускоче“ и подрже критични закон и допуне, вазда лабави, владин политички кворум.

Ко да их криви – време им је дало за право. Када је кроз Србију почела да тутњи глобална финансијска криза (сећате се тога, то је она криза што је у Србији уопште није било, а за коју смо први пут чули, тек када нам је свечано саопштено да смо из ње изашли), када се друштвени стандард за нешто више од годину дана сурвао са траљавих 350 на 200 евра (што је одједном наш милион и кусур незапослених претворило у „развојни потенцијал“, јер смо постали конкуренција кинеској јефтиној радној снази), најзад, када је Међународни суд правде саопштио оно што је саопштио (како год се оно звало) – заиста је боље било бити у опозицији. Стога нико не може да криви напредњаке, народњаке, радикале, либерале, и остале, што користе своје демократско право (и обавезу) да критикују владу, да поткопавају, дрмају и разводњавају њене позиције, у циљу властитог доласка на власт. Проблем, међутим, настаје када они почну то да раде (свесно или несвесно) у циљу нечег другог.

Да не буде забуне – ова влада је до сада небројено пута заслужила да падне. Али, да забуне буде још мање – ова опозиција није заслужила да ову власт обори. Знам да се то неће допасти многима, заправо, неће се допасти никоме – али је тако. После свих удараца кризе, корупције, немаштине, протекционизма, бахатости, после проказаног Закона о информисању, Статута Војводине и Сребреничке декларације, после толиких отпуштања, поскупљења и додатне криминализације друштва, опозиција није успела ниједним потезом озбиљно да пољуља власт, нити доведе њене позиције у питање. Једноставно, нико није имао утисак (председник Републике га нема ни дан данас) да би

та и таква опозиција нешто могла боље, чак ни друкчије.

Када су се, међутим, унутрашњој политичкој борби у Србији придружиле САД, Британија, Француска, и пре свега, Немачка, када су у глас запевали медији и НВО који уживају њихове симпатије (и финансијску подршку), када је главни политички проблем Србије постала спољна, заправо „косовска“ политика, једина политичка равна на којој је до сада остварен какав-такав успех, одједном је иначе смушена и неактивна српска опозиција добила крила. Спољнополитички двојац Тадић-Јеремић, одједном се суочио са уједињеним критикама и „националне“ и „грађанске“ опозиције на једној страни (на једној страни!), а на другој, са експлозијом дефетизма и подривачког деловања „спавача“ у самој Влади (тзв. „Нато-струја“ – СПО, Г17, те тихи и неприметни, али више него утицајни, „гласови незадовољства“ у самој ДС), као и са повампирењем већ полузаборављених „демона прошлости“ – Кушнера, Ешдауна, Монтгомерија и Шварца-Шилинга – спремних да нас подсети на праотачки „великосрпски грех“, „политику геноцида“ и „националистичку инерцију“, све оно због чега су „баш Срби ти“, који су криви за пословичну балканску заосталост (и због чега су „прошли пут“ добили „што им следује“). Ова шарена лига незадовољних, који се међусобно оштро критикују и углавном међусобно ни не разговарају, сагласни су сви у једном – српска резолуција, поднета Генералној скупштини ОУН мора пасти. Она је антидржавна и антинародна, она угрожава прогрес и издаје Косово (и Метохију), она „љути САД и ЕУ“ и уопште „одржава на власти оне, који би одавно требало да је напусте“ (а то су, опет да не буде забуне, Тадић и Јеремић).

Далеко од тога да сви ови различити људи „раде за једног налогодавца“. Таква наивна представа живи углавном само у машти јуродивих конспиролога. Али чини се да нека веза ипак постоји. Њихови мотиви су шаролики, међусобно често супротстављени, а у случају неких и нечасни, али оно што им је заједничко јесте да су изузетно добро синхронизовани и усклађени са америчким/западним интересима на Балкану, те захтевима њихове дипломатије од званичног Београда. А захтева је много, и западне дипломате не пропуштају прилику да нам на све могуће начине ставе на знање колико су, заправо, незадовољни нашом спољном политиком. У том свом незадовољству, они далеко мање подсећају на оне надурене лицемере, који су нас протеклих десет година подсећали на „хашке обавезе“, „истину и одговорност за ратове“ и „суочавање са стварношћу“, а далеко више на бахате империјалисте који су почели да звецкају оружјем у оном једном тренутку, када је Милошевић (изнуђено или случајно, свеједно) почео да води национално одговорну политику.

И ту бих желео да скренем пажњу на следеће: ја колико се сећам, Американци, Немци и компанија нису били оволико гневни када смо им ономад запалили амбасаду, нити су били оволико забринути када је Коштуница саставио другу владу узастопце, нити их је

неизручивање Младића икада оволико извело из такта. Заправо, западњаци Србију нису оволико дрмали од Милошевићевог времена, а оволико буке, колико су подигли око резолуције у ОУН, нисмо чули од времена Рамбујеа. Бар се мени тако чини. И можда сам наиван, али рекао бих да нас је савремена историја довољно поучила да, ако су Американци, Британци и Немци незадовољни – мора да нешто радимо како треба. Бојим се да то „нешто“ нема везе ни са корупцијом, нити јавним дугом, а понајмање са незапосленима и пензионерима, већ управо са „косовском политиком“ и актуелним спољнополитичким иницијативама, које, ето, налазе одјек тамо где је најважније – у Русији, Кини, Индији, Либији, латинској Америци и сл.

Истовремено, бојим се да је наша опозиција, по ко зна који пут, подлегла јавашлуку и партијашком опартунизму и одлучила да искористи удар моћника по Србији да оствари сопствене унутрашњеполитичке циљеве. Као и толико пута до сада – што слабија Србија, јача српска опозиција, јачи НВО сектор, јачи статистички остаци и маргиналци у Влади. Данас дижу глас сви они који нису били спремни да га дигну у свим оним тренуцима када је власт пропуштала да повуче потезе који су били у њеној моћи, а за које није било довољно политичке мудрости, нити храбрости. Дижу га сада, када је српска дипломатија показала макар наговештај храбрости да се отворено сукоби са најмоћнијим силама у свету, и на Балкану, и када се повија, али, макар док пишемо ове редове, још увек одолева притиску да измени предлог резолуције за Генералну скупштину и прихвати „номализацију односа“ са Косовом како јој се сугерише из Брисела и Вашингтона. Посебно је жалосно, мада не и неочекивано, што су се и овога пута на том, у основи, „петоколонашком“ задатку нашли и тзв. „мондијалисти“ и вајне „патриЈоте“. У Србији ништа ново.